

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobce: **V. B.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2023, č. j. 042561/2023/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný formálně upravil výrok rozhodnutí Městského úřadu v Příbrami ze dne 17. 2. 2023, č. j. MeUPB 16438/2023/Šn, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání celkem tří přestupků. Konkrétně byl žalobce tímto rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupku
 - a) dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona

úmyslně dopustit tím, že dne 11. 12. 2022 v 01:35 hodin řídil po pozemní komunikaci v ulici Nádražní v obci Milín u objektu č. p. XA ve směru jízdy od obce Lazsko motorové vozidlo Citroën Jumper, reg. zn. X, a při silniční kontrole se odmítl jako řidič podrobit na výzvu policisty vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem,

- b) dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl v rozporu s § 6 odst. 8 a 7 písm. a) téhož zákona z nedbalosti dopustit tím, že při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, a
 - c) dle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), kterého se měl v rozporu s § 17 odst. 1 téhož zákona z nedbalosti dopustit tím, že nepředložil při silniční kontrole na výzvu policisty zelenou kartu.
2. Za spáchané přestupky byla žalobci v souladu s § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona uložen správní trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvanácti měsíců. Vedle toho byla žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

- 3. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
- 4. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že souhlas s tímto postupem vyjádřil *implicitě*. Žalobce takovýto souhlas k výzvě soudu vyjádřil výslovně.
- 5. Dokazování soud neprováděl, neboť bylo možné rozhodnout toliko na základě obsahu správního spisu, který nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS) a na základě skutečností, které byly mezi účastníky nesporné [srov. § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s.].

Podstatný obsah správního spisu

- 6. Dne 11. 12. 2022 oznámilo obvodní oddělení Milín územního odboru Příbram Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policejní orgán“) správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání celkem tří přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona a podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Přestupků se měl v jednočinném souběhu dopustit žalobce, který měl dne 11. 12. 2022 v době od 01:35 h do 01:40 h řídit po pozemní komunikaci v ulici

Nádražní v obci Milín osobní vozidlo registrační značky X, přičemž se při silniční kontrole navzdory výzvě policisty údajně odmítl podrobit dechové zkoušce, jakož i lékařskému vyšetření spojeného s odběrem krve. Během komunikace byl z řidiče cítit zápach alkoholu, byl zmatený, jeho postoj nejistý. Policejní hlídce žalobce údajně nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a ani tzv. zelenou kartu. Spolu s oznámením o přestupcích, ve kterém jsou zanesena shora uvedená zjištění, předložil policejní orgán správnímu orgánu I. stupně rovněž na místě silniční kontroly ručně vyplněný a žalobcem podepsaný formulář „oznámení přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholu“ (dále jen „formulář oznámení přestupku“), úřední záznam s popisem průběhu silniční kontroly, „úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy“ (dále jen „úřední záznam o kontrole řidiče“), jakož i žalobcem podepsané poučení o právech a povinnostech souvisejících s vyšetřením přítomnosti alkoholu a jiných návykových látek dle zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně zdraví“).

7. Z úředního záznamu se podává, že policejní hlídka téhož dne kolem 1:35 h v Milíně zastavila vozidlo výše uvedené registrační značky. Řidič vozidla u sebe neměl žádné doklady a hlídce nepředložil osvědčení o registraci vozidla, řidičský průkaz ani zelenou kartu. Spolujezdcem řidiče byl pan P. H. Během komunikace s řidičem, kterým měl být žalobce, bylo zřejmé, že je pod vlivem alkoholu. Podrobit se dechové zkoušce navzdory výzvě policejní hlídky odmítl, stejně jako lékařskému vyšetření v příbramské nemocnici. Nejprve připustil, že před jízdou požil alkoholický nápoj, posléze však uvedl, že před jízdou zkonsumoval pouze dvě hašlerky. Orientáčnímu vyšetření na přítomnost jiných návykových látek se řidič podrobil. Výsledek zkoušky byl negativní.
8. Do úředního záznamu o kontrole řidiče policejní hlídka poznamenala mj., že se řidič projevoval dezorientovaně. Jeho paměť byla narušená. Rovněž v tomto úředním záznamu je poznamenáno, že se řidič odmítl podrobit dechové zkoušce a že byla učiněna výzva k lékařskému vyšetření s následným odběrem biologických materiálů, kterému se však řidič taktéž nepodrobil.
9. Dne 13. 12. 2022 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce shledal vinným z přestupků uvedených shora v bodu 1 tohoto rozsudku. Proti příkazu však podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odpor. Tím došlo ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně v řízení o přestupcích posléze pokračoval.
10. Následně správní orgán I. stupně žalobce předvolal k ústnímu jednání, které se uskutečnilo dne 13. 1. 2023 za přítomnosti zástupce žalobce. Ten po seznámení se shromážděnými podklady vyjádřil názor, že ze správního spisu jednoznačně nevyplývá, že se přestupků dopustil právě žalobce, neboť dle úředního záznamu kontrolovaný řidič vozidla nepředložil policejní hlídce žádný doklad totožnosti, a policejní hlídka navzdory tomu neučinila žádné identifikační úkony ve smyslu § 63 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“).
11. Dne 10. 2. 2023 správní orgán I. stupně vyslechl členy zasahující policejní hlídky pprap. J- K- a nstržm. T- K-. Ti ve svých výpovědích popisovali zejména postup při ztotožňování řidiče a povrdili rovněž, že se řidiči dostalo řádné výzvy k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. Po provedených výsledcích zástupce žalobce nadále trval na tom, že nebylo s jistotou zjištěno, že se přestupků dopustil právě žalobce. Žalobce rovněž namítal,

že nebylo s jistotou prokázáno, že řidič vozidla byl policejní hlídkou řádně vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření. Konečně zástupce žalobce požadoval, aby správní orgán I. stupně poskytl žalobci lhůtu k podání písemného vyjádření a důkazních návrhů. Správní orgán I. stupně této žádosti nevyhověl a dokazování prohlásil za ukončené.

12. Dne 17. 2. 2023 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým opětovně shledal žalobce vinným z celkem tří přestupků uvedených shora v bodu 1 tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně považoval na základě svědeckých výpovědí za prokazané, že řidičem vozidla byl žalobce, jakož i to, že řidič byl řádně vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, a že tak neuposlechnutím této výzvy naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž opětovně namítal, že správní orgán I. stupně neprokázal, že vozidlo dne 11. 12. 2022 řídil on a že panuje pochybnost i ohledně toho, zda byl vůbec řidič policejní hlídkou vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, a zda tedy řidič mohl vůbec nějaké výzvě nevyhovět. Žalobce též namítal, že správní orgán I. stupně porušil jeho procesní práva, když k žádosti jeho zástupce nestanovil lhůtu, v níž by se písemně vyjádřil a popř. též uplatnil návrhy na doplnění dokazování.
13. Žalovaný v rámci odvolacího řízení námitkám žalobce nepřisvědčil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z výsledku členů zasahující policejní hlídky vyplynulo, že totožnost řidiče byla na místě spolehlivě zjištěna na základě fotografie v příslušné evidenci. Učinění řádné výzvy k orientačnímu a následnému odbornému lékařskému vyšetření prokazují výpovědi obou svědků, které prokazují rovněž to, že žalobce tyto výzvy neuposlechl. Žalovaný žalobci nepřisvědčil ani v tvrzení, že by správní orgán I. stupně porušil jeho procesní práva. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že postup správního orgánu I. stupně v průběhu řízení o přestupcích byl prost vad.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

14. Žalobce v žalobě formuloval celkem tři žalobní body. Předně namítá (tak jako namítal po celé řízení před správními orgány), že řidičem, jehož dne 11. 12. 2022 v Milíně kontrolovala policejní hlídka, nebyl on. Žádný důkaz, ze kterého by vyplývala totožnost řidiče, není ve správním spisu založen. Není v něm založena žádná fotka z místa samého, ani fotografie osoby, která byla policisty kontrolována, jakož ani žádný výpis z registru, který policejní hlídka užila k lustraci osoby. Popsali-li policisté kontrolovanou osobu, která neprokázala svoji totožnost předložením dokladů, jako dezorientovanou a s narušenou pamětí, nemusela být z hlediska sdělování osobních údajů věrohodná. Z toho důvodu policejní hlídka pochybila, pokud neprovedla identifikační úkony dle § 63 odst. 3 zákona o Policii ČR. Správní orgány svůj závěr, že vozidlo řídil právě žalobce, učinily v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*. Žalobce má dále za to, že ze správního spisu nevyplývá ani to, zda byl řidič vozidla policejní hlídkou vůbec vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření a zda vůbec řidič provedení tohoto vyšetření odmítl. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že ve formuláři oznámení přestupku, který policejní hlídka sepsala na místě silniční kontroly, nejsou zaneseny žádné informace o tom, že by policisté žalobce vyzývali k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, jakož ani o tom, že by žalobce tuto výzvu neuposlechl. Naopak v tomto formuláři není řádně vyplněna kolonka B). Žalobce zpochybňuje rovněž obsah svědeckých výpovědí zasahujících policistů a namítá, že policisté nemuseli být v konkrétním případě věrohodnými svědky. Konečně žalobce namítá, že v řízení o přestupcích došlo k porušení jeho procesních práv. Nebyla mu totiž poskytnuta

lhůta jak k uplatnění návrhů na doplnění dokazování, tak ani lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, ačkoliv ji žalobce požadoval. Byl tak zkrácen na právech zakotvených v § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť mu byla upřena mj. možnost, aby předložil důkazy stran totožnosti řidiče. Neposkytnutí lhůty, jakož i některé další postupy správního orgánu I. stupně vypovídají o zaujatosti tohoto úřadu vůči žalobci. Napadené rozhodnutí má žalobce za nepřezkoumatelné.

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce byl ztotožněn policisty podle fotografie v příslušném registru a podle údajů, které řidič sám uvedl. Pokud žalobce tvrdí, že to nebyl on, kdo byl policejní hlídkou kontrolován, měl se zúčastnit výsledku zasahujících policistů, aby se obvinění z přestupků zprostil. K prokázání skutečnosti, že řidičem vozidla byl skutečně žalobce, navrhuje žalovaný soudu provést důkaz výsledkem zasahujících policistů nstržm. K. a prap. K. K námitce, že nebylo prokázáno, že policejní hlídka žalobce řádně vyzvala k podrobení se vyšetření, žalovaný uvedl, že výsledkem policistů bylo prokázáno, že k této výzvě došlo. Rovněž k prokázání této skutečnosti žalovaný soudu navrhl provést důkaz výsledkem zasahujících policistů. K námitce porušení procesních práv žalobce žalovaný podotkl, že obviněný v přestupkovém řízení může uvádět tvrzení a navrhopvat důkazy až do skončení odvolacího řízení. Žalobce však v době mezi ústním jednáním a vydáním prvostupňového rozhodnutí žádná nová tvrzení neuváděl a ani žádné nové důkazy nenavrhopval a pasivním v tomto ohledu zůstal i v odvolacím řízení, čímž sám nastavil rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí.
16. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svých námitkách. Za zásadní vadu považuje to, že ve správním spisu není založen žádný důkaz, nejlépe fotografie osoby, které vozidlo řídila. K argumentu žalovaného, že se žalobce měl zúčastnit výsledku zasahujících policistů, žalobce uvedl, že obviněný z přestupku není povinen se hájit ani na svoji obhajobu uvádět jakákoli tvrzení a předkládat správnímu orgánu důkazy o své nevině. Nadále má žalobce rovněž za to, že ze správního spisu jednoznačně nevyplývá, zda byl řidič vozidla řádně vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření. Pochybnost o této skutečnosti zakládá zejména formulář, který policejní hlídka vyplňovala a který není náležitě vyplněn. Žalobce dále trvá na tom, že v řízení před správními orgány byly zásadním způsobem porušena jeho procesní práva. Správní orgán I. stupně tím, že nestanovil přiměřenou lhůtu k seznámení se s podklady rozhodnutí a k vyjádření se k těmto podkladům, žalobci znemožnil uplatnit jeho procesní práva, a jednal tak v rozporu se zákonem.

Posouzení žalobních bodů

17. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby takto:

Totožnost řidiče

18. Zásadní žalobní námitka žalobce tkví v tvrzení, že přestupky popsané pod bodem 1 tohoto rozsudku nespáchal on, neboť dne 11. 12. 2022 vozidlo, které bylo hlídkou Policie ČR zastaveno, ve skutečnosti neřídil, a že vina žalobce není podepřena seriózními důkazy.
19. Ze svědeckých výpovědí a z úředního záznamu, který policejní orgán po uskutečněné silniční kontrole sepsal, vyplývá, že řidič vozidla při sobě neměl žádné doklady. Policisté jej měli ztotožnit lustrací v registru obyvatel poté, co jim řidič nadiktoval své osobní údaje. V registru měli policisté ověřit řidičem sdělené údaje a po porovnání fotografie v evidenci obsažené s řidičem, jemuž stáli tváří v tvář, měli dojít k závěru, že řidičem je skutečně

lustrovaná osoba, tedy žalobce. Žalobce má však postup policejní hlídky za chybný a namítá, že hlídka měla v daném případě postupovat dle § 63 odst. 3 zákona o Policii ČR, tj. že měla řidiče předvést k provedení úkonů směřujících k bezpečnému zjištění jeho totožnosti. Namítá rovněž, že ve správním spisu není založena žádná fotografie z místa kontroly, jakož ani žádný záznam či výpis z registru použitého při silniční kontrole, což považuje za zásadní vadu řízení.

20. Soud tedy musí posoudit, zda správní spis obsahuje dostatečné důkazy o tom, že řidičem vozidla, které policejní hlídka ve složení prap. K. a nstržm. K. dne 11. 12. 2022 v Milíně kontrolovala, byl skutečně žalobce, tedy zda bylo v řízení postaveno na jisto, že se policejní hlídka při silniční kontrole při ztotožňování osoby řidiče nedopustila chybného postupu, v důsledku něhož by mohla vyvstávat důvodná pochybnost např. o tom, zda se za žalobce nemohla úspěšně vydávat jiná osoba.
21. Dle § 63 odst. 1 zákona o Policii ČR platí, že „[p]rokázáním totožnosti se rozumí prokázání jména, popřípadě jmen, příjmení, data narození a v případě potřeby také adresy místa trvalého pobytu, adresy místa pobytu nebo adresy bydliště v zahraničí, rodného čísla a státní příslušnosti. Rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti.“
22. Dle § 63 odst. 2 zákona o Policii ČR vyplývá, že policista je oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu pouze v taxativně vypočtených případech. Může tak učinit např. v případě osoby podezřelé ze spáchání trestného činu nebo přestupku [písm. a)].
23. Podle § 63 odst. 3 přitom platí, že odmítne-li osoba prokázat svoji totožnost nebo nemůže-li ji prokázat ani po poskytnutí potřebné přiměřené součinnosti a policista nemůže její totožnost zjistit provedením úkonu na místě, je oprávněn osobu předvést k provedení úkonů směřujících ke zjištění její totožnosti.
24. Z výpovědi svědka prap. K. vyplývá, že řidič vozidla policejní hlídky k výzvě nepředložil žádné doklady s odůvodněním, že je zapomněl doma. Řidič však policistům poskytl součinnost nadiktováním svých osobních údajů. Všechny nadiktované údaje souhlasily s údaji v registru a podobizna na fotografii lustrované osoby se shodovala s tváří žalobce. Svědek vyloučil, že by mohlo dojít k záměně osoby. Vzhledem k součinnosti řidiče nebylo nutné postupovat dle § 63 odst. 3 zákona o Policii ČR. V podstatě totéž vyplývá rovněž z výpovědi svědkyně nstržm. K., která popsala, že jí řidič nejprve nadiktoval své jméno, příjmení a datum narození. Po zadání těchto údajů do registru systém vygeneroval bližší údaje o osobě, jejíž podoba zachycená na fotografii odpovídala podobě kontrolovaného řidiče. Když následně řidič hlídce nadiktoval údaje o svém rodném čísle a adrese trvalého pobytu, které rovněž souhlasily s údaji zanesenými v registru, měla policejní hlídka řidiče za spolehlivě ztotožněného.
25. Soud uvádí, že v postupu policejní hlídky, jak jej popsali prap. K. a nstržm. K. ve svých výpovědích, žádné pochybení neshledal. Poskytla-li jim kontrolovaná osoba potřebnou součinnost uvedením svých osobních údajů a souhlasily-li tyto údaje s údaji zjištěnými v registru, a měla-li současně policejní hlídka identitu řidiče za bezpečně prokázanou na základě fotografie zanesené do registru, nebyl pro postup dle § 63 odst. 3 zákona o Policii ČR, tj. pro předvedení řidiče a následné další zjišťování jeho totožnosti důvod. Na postupu policejní hlídky soud ostatně nespatřuje nic nestandardního. Skutečnost, že kontrolovaná osoba (nikoliv nutně účastník silničního provozu) u sebe nemá žádný doklad totožnosti (občanský průkaz, popř. cestovní pas) není sama o sobě důvodem pro její předvedení, stejně jako se nejedná o porušení žádné právní povinnosti. Povinnost prokazovat se občanským

průkazem na vyzvání bezpečnostním a jiným orgánům k tomu zmocněným zanikla (navzdory přetrvávajícímu domnění značné části veřejnosti) již se zrušením zákona č. 75/1957 Sb, o občanských průkazech [srov. § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona], tj. kde dni 1. 7. 2000, kdy citovaný zákon nahradil zákon č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech. Tento zákon, který byl zrušen ke dni 1. 2. 2022, již tuto povinnost nestanovil a nečiní tak ani v současnosti platný a účinný zákon č. 269/2021 Sb., o občanských průkazech, a ani žádný jiný právní předpis. Prokázání totožnosti ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona o Policii tedy nespočívá v povinnosti předložit doklad totožnosti. Právní úprava směřuje materiálně k prokázání totožnosti, v zásadě lhotejno jakými prostředky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 276/2014 - 61).

26. V nyní projednávané věci tedy řidič vozidla policejní hlídky nepředložil žádné doklady, neboť je neměl u sebe. Naznačuje-li žalobce v žalobě, že policejní hlídka měla v okamžiku, kdy zjistila, že žalobce nemůže svoji totožnost prokázat žádnými doklady, postupovat dle § 63 odst. 3 zákona o Policii a žalobce předvést, soud s ním nesouhlasí. Protože řidič u sebe neměl doklady požadované zákonem o silničním provozu (řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla), stejně jako ani tzv. zelenou kartu požadovanou zákonem o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, jednal sice protiprávně, nicméně absence jakýchkoliv dokladů policejní hlídky nebránila v tom, aby řidiče na místě úspěšně ztotožnila, poskytl-li jí řidič potřebnou součinnost. A ten tuto součinnost poskytl. Odvolává-li se žalobce v žalobě na úřední záznam o kontrole řidiče, z něhož vyplývá mj. to, že se řidič policejní hlídky jevil jako dezorientovaný s narušenou pamětí, a naznačuje-li, že z toho důvodu neměla policejní hlídka jím uvedené údaje považovat za věrohodné, má soud tuto dílčí námitku rovněž za nedůvodnou. Podstatné pro ztotožnění osoby policejní hlídkou bylo totiž nikoliv to, v jakém momentálním stavu myslí se řidič při silniční kontrole nacházel, ale toliko to, zda byl navzdory pravděpodobnému ovlivnění alkoholem schopen policistům poskytnout osobní údaje, které se po porovnání s údaji v registru ukázaly být pravdivými.
27. Soud má rovněž za to, že důkazy provedené správním orgánem I. stupně poté, co žalobce poprvé uvedl, že vozidlo dne 11. 12. 2022 neřídil, jsou pro vyvrácení této námitky dostatečné. S ohledem na tuto námitku, kterou zástupce žalobce poprvé formuloval při ústním jednání dne 13. 1. 2023, zvolil správní orgán I. stupně správný postup, pokud předvolal svědky, tj. členy zasahující policejní hlídky, aby objasnili, jak silniční kontrola probíhala a jakým způsobem řidiče ztotožnili (viz výše). Správní orgány na základě souladných výpovědí policistů, v rámci nichž oba tito svědci jednoznačně vyloučili možnost záměny osob, dospěly k závěru, že policejní hlídka postupovala při ověřování řidiče vozidla standardně. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vzhledem k těmto provedeným důkazům nemá pochybnosti o tom, že řidičem vozidla byl žalobce. S tímto hodnocením soud souhlasí. Ostatně ztotožňování osob představuje zpravidla poměrně častou náplň práce policistů, a lze se proto důvodně domnívat, že by vzhledem ke svým zkušenostem při jakékoliv pochybnosti, zda se kontrolovaný řidič nevydává za osobu jinou, takovouto osobu předvedli.
28. Stran otázky totožnosti řidiče soud nepovažuje za problematické ani to, že ve správním spisu není založen žádný obrazový záznam, jakkoliv by fotografie z místa samého se zachycením podoby řidiče mohla být pro rozptýlení žalobcem formulovaných námitek velice přesvědčivým důkazem. Stejně tak ani absence výpisu z registru obyvatel použitého při silniční kontrole ve správním spisu není na překážku pro učinění závěru o spolehlivě zjištěném stavu věci. Výpovědi, v rámci nichž policisté, jejichž denním úkolem je pozorovat

a hodnotit situaci v silničním provozu a ztotožňovat pachatele přestupků, shodně popsali postup při ztotožňování řidiče, který byl – jak soud již shora uvedl – standardní, totiž samy o sobě představují dostatečný důkaz o tom, že řidičem vozidla byl žalobce. Výpovědi policistů, kteří vykonávali svoji služební povinnost, se soudu jeví být ještě důvěryhodnějšími v kontextu skutečnosti, že se žalobce osobně nedostavil k ústnímu jednání před správním orgánem I. stupně, v rámci něhož soud zasahující policisty vyslýchal, a namísto žalobce se jednání zúčastnil pouze jeho zástupce. Byť soud nezpochybňuje právo žalobce nechat se v řízení zastoupit, je současně názoru, že jeho absence při výsleších jen nasvědčuje účelovosti vznesené námitky. Pokud by skutečně bylo pravdou, že žalobce nebyl řidičem vozidla, pak by nepochybně bylo v jeho zájmu být výslechu svědků osobně účasten a s policisty se konfrontovat, neboť právě pouhou svojí přítomností při výsleších by mohl svědky snadno přesvědčit o tom, že nebyl tím, koho dne 11. 12. 2022 kontrolovali.

29. Soud nezpochybňuje ani to, že důkazní břemeno leželo na straně správních orgánů, a ty tedy byly – s ohledem na zásadu oficiality – povinny prokázat žalobci jeho vinu, *a vice versa* že nebylo povinností žalobce prokazovat svoji nevinu. Vyplynulo-li však z provedených svědeckých výpovědí, že řidičem vozidla byla osoba, jejíž osobní údaje řidič sdělil policejní hlídce (tj. osoba žalobce), bylo na žalobci, aby se pokusil tvrzení svědků vyvrátit (k přenášení důkazního břemene v řízení o přestupku srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Žalobce tedy mohl především – jak soud uvedl výše – být provádění důkazů výslechem svědků přítomen, což už mohlo mít samo o sobě na obsah svědeckých výpovědí zásadní vliv. Žalobce se však výslechu neúčastnil a ani poté, co svědecké výpovědi vyzněly v jeho neprospěch, neuváděl žádná tvrzení a ani nenavrhoval žádné důkazní prostředky, z nichž by mohlo vyplynout, že vozidlo v daný čas řídit nemohl. V úvahu by přitom mohla připadat např. svědecká výpověď osoby, která by mohla potvrdit, že se žalobce v nočních hodinách ze dne 10. 12. 2022 na 11. 12. 2022 nacházel na jiném místě, popř. svědecká výpověď vlastníka vozidla (jde-li o osobu od žalobce odlišnou), který by potvrdil, že vozidlo žalobci nepůjčoval. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že spolujezdcem řidiče měla být osoba, kterou se policejní hlídce podařilo ztotožnit prostřednictvím občanského průkazu. Rovněž tato osoba (pan P. H.) mohla podat svědectví o skutečné totožnosti řidiče a zpochybnit svědeckou výpověď policistů. Žalobce se však namísto konkrétních tvrzení a konkrétních návrhů na doplnění dokazování prostřednictvím svého zástupce omezil na pouhé tvrzení, že vozidlo neřídil. Jak přitom soud uvede dále, možnost vyjadřovat se ve věci a navrhopvat důkazy, a popřípadě tak zpochybnit již provedené důkazy, mohl žalobce až do skončení odvolacího řízení.

30. Konečně a pouze nad rámec nezbytného odůvodnění soud poznamenává (byť se správní orgány touto otázkou ve svých rozhodnutích nezabývaly), že podpis osoby na poučení, které policejní hlídka řidiči během silniční kontroly předložila, jakož i oba podpisy na formuláři oznámení přestupku z téhož dne se v zásadě shodují s podpisem žalobce zaneseným na plné moci udělené žalobcem jeho zástupci, založené na č. l. 17 správního spisu. Aniž by si soud osoboval znalecké kompetence, lze dle jeho názoru říci, že ačkoliv se jednotlivé podpisy v detailech odlišují, což je samozřejmé, neboť žádné dva originální podpisy nemohou být zcela totožné, všechny vykazují shodné prvky rozpoznatelné laickým pohledem. Všechny podpisy se navzájem shodují v základních rysech – je jimi zejména sklon písma a celková nečitelnost podpisu (k laickému posuzování podpisu soudem srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 2 As 167/2017 - 35, bod 20).

31. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány v řízení provedly důkazy, které jsou samy o sobě způsobilé pro učinění závěru, že pachatelem přestupků uvedených v bodu 1 tohoto rozsudku byl žalobce. Žalobci se přitom žádným způsobem nepodařilo správní orgány (a ani soud) přesvědčit o nevěrohodnosti provedených svědeckých výpovědí.
32. Návrhu žalovaného na provedení důkazů soud nevyhověl, neboť výpovědi svědků – zasahujících policistů, které provedl již správní orgán I. stupně a které jsou součástí správního spisu, považuje za dostatečné. Soud je toho názoru, že případný další výslech policistů by nemohl do věci vnést nové světlo a vést soud k závěrům odlišným od závěrů uvedených výše, zvláště pak není-li ani navrhován ze strany žalobce, který jejich dřívější výpověď zpochybňuje.
33. Žalobní bod je s ohledem na shora uvedené nedůvodný.

Naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu

34. V další části žaloby žalobce formuluje tvrzení vztahující se k otázce naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Namítá, že správní orgány neprokázaly, že v daném případě byly splněny všechny podmínky nutné pro učinění závěru, že se řidič vozidla při silniční kontrole odmítl podrobit na výzvu policisty vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Dle žalobce v daném případě z ničeho nevyplývá, že řidič byl řádně vyzván, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření, jakož ani to, že řidič provedení tohoto vyšetření odmítl. Svoji pochybnost žalobce podporuje argumentem, že policisté během výslechu sice uvedli, že se řidič odmítl podrobit lékařskému vyšetření, ale na druhou stranu „deklarovali pravost a úplnost“ formuláře oznámení přestupku, ve kterém však není vyplněna kolonka B). Uvedl-li správní orgán I. stupně, že k nezaškrtnutí příslušného políčka v této kolonce mohlo dojít nedopatřením, svědčí to dle žalobce jen o zaujatosti tohoto správního orgánu a o jeho snaze uzнат žalobce vinným „za každou cenu.“
35. Z formuláře oznámení přestupku vyplněného na místě samém vyplývá, že řidič vozidla byl podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu policejní hlídkou vyzván k orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem ve smyslu § 20 zákona o ochraně zdraví a že se orientačnímu vyšetření (tj. dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu) odmítl podrobit. Vyplývá to z kolonky A) v části oznámení nadepsané slovem „Alkohol.“ Žalobce má pravdu v tom, že kolonka B) uvedené části oznámení není vyplněna. Policejní orgán v této kolonce standardně vyplňuje nejprve údaj o tom, zda bylo, či nebylo provedeno odborné lékařské vyšetření spojené s odběrem biologického materiálu. Posléze zaškrtnutím příslušného políčka uvede informaci, že (i) odborné lékařské vyšetření provedeno nebylo z důvodu dle § 20 zákona o ochraně zdraví (tj. z důvodu, že orientační vyšetření dechovou zkouškou bylo provedeno analyzátozem alkoholu v dechu, který splňuje podmínky stanovené jiným právním předpisem, a není tedy odborné lékařské vyšetření nutné), nebo (ii) se řidič po výzvě a poučení policisty odbornému lékařskému vyšetření podrobil, nebo (iii) že se řidič po výzvě a poučení odbornému lékařskému vyšetření odmítl podrobit. Z této části oznámení tedy skutečně nevyplývá, zda odborné lékařské vyšetření bylo provedeno, či nikoliv, a popřípadě z jakého důvodu provedeno nebylo. Soud tedy musí posoudit, zda obsah správního spisu navzdory absenci těchto údajů ve formuláři oznámení přestupku poskytuje dostatečnou oporu pro závěr, že řidič přestupek spáchal, anebo zda je naopak žalobcem vytýkané pochybení policejní hlídky způsobilé závěr správních orgánů o vině žalobce podlomit.

36. Dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu „[ř]idič je (...) povinen podrobit se na výzvu policisty (...) vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.“
37. Dle § 124 odst. 12 písm. f) zákona o silničním provozu „[p]ři dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.“
38. Dle § 20 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně zdraví „[o]rientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinná se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek.“
39. Dle § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví „[v] případě, že povinná osoba podle odstavce 1 orientační vyšetření odmítne nebo takové vyšetření nelze provést nebo úspěšně dokončit, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.“
40. Dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.“
41. K naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je nutné splnit následující podmínky: fyzická osoba se (i) účastnila provozu na pozemní komunikaci, (ii) byla řádně vyzvána k absolvování odborného lékařského vyšetření, a to (iii) osobou oprávněnou k učinění takové výzvy, přičemž musí jít (iv) o opodstatněnou výzvu. Posledním nezbytným předpokladem je, že se (v) fyzická osoba odmítne lékařskému vyšetření podrobit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 As 287/2016 - 36). Je povinností správního orgánu, aby se naplněním uvedených podmínek zabýval, jakkoli nejsou ze strany přestupce činěny spornými. Jedná se totiž o základní skutkové okolnosti, na jejichž podkladě je možné o spáchání tohoto přestupku rozhodnout.
42. Žalobce učinil sporným naplnění druhé z uvedených podmínek, tj. učinění řádné výzvy k absolvování odborného lékařského vyšetření ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví. Žalobce rovněž namítá, že nebylo prokázáno ani naplnění páté podmínky, tj. odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření řidičem.
43. Co se týče úřední výzvy, ta bývá vyslovena nebo projevena při výkonu pravomoci úřední osoby a musí být učiněna v souvislosti s tímto výkonem. Je charakteristická svojí neformálností a fakticitou, podstatným je proto obsah, nikoli forma takové výzvy. Žádný právní předpis neobsahuje přesný popis toho, jak by měla být výzva ze strany úřední osoby formulována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 As 114/2017 - 26). Za podstatnou lze proto považovat skutečnost, že policista řidiče vyzve k podrobení se příslušnému vyšetření zřetelným a kvalifikovaným způsobem, tedy v souladu se zákonem.
44. V projednávané věci byly okolnosti průběhu silniční kontroly zdokumentovány v úředním záznamu sepsaném téhož dne, kdy se měl řidič přestupků dopustit. V úředním záznamu prap. K., člen zasahující policejní hlídky, uvedl, že řidič „byl poučen a vyzván k podrobení se

odborné dechové zkoušce kalibrovaným přístrojem Dräger Alcotest 7510, výr. č. ARLL-0816, které se odmítl podrobit“. Řidič měl dechovou zkoušku odmítnout s tím, že požil alkoholický nápoj. V úředním záznamu se dále uvádí, že řidič „[b]yl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojeného s odběrem krve v příbramské nemocnici, což také odmítl.“ Naproti tomu orientačnímu vyšetření na přítomnost jiných návykových látek se řidič podrobil, a to s negativním výsledkem. Rovněž v úředním záznamu o kontrole řidiče, vyhotoveném policejní hlídkou téhož dne, je zaškrtnuto políčko „osoba odmítá“ (dechovou zkoušku), a to s dovětkem, že sděleným důvodem mělo být ovlivnění alkoholem. V tomto úředním záznamu policejní hlídka dále vyznačila informaci, že byla provedena výzva k lékařskému vyšetření s následným odběrem biologických materiálů a že se kontrolovaná osoba na výzvu tomuto vyšetření odmítla podrobit.

45. Z uvedených podkladů se tedy zřetelně podává informace o tom, že žalobce byl vyzván nejprve k podrobení se dechové zkoušce a posléze též k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření, jakož i informace o tom, že řidič tyto výzvy neuposlechl. Správní orgán I. stupně pak postupoval správně, když členy zasahující policejní hlídky vyslechl a zajistil tak potřebné důkazy. Samotné úřední záznamy představují sice podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016 - 34), a nelze jimi ve správním řízení samostatně provádět dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Policisté přitom v rámci svých svědeckých výpovědí skutečnosti, které předtím uvedli v úředních záznamech, aprobovali (srov. protokoly o výpovědi svědků na č. l. 29 - 32 správního spisu).
46. Soud má tedy společně se správními orgány za to, že nevyplnění příslušných kolonek ve formuláři oznámení přestupku, který policejní orgán předal spolu s dalšími podklady správnímu orgánu I. stupně, je projevem zcela zřejmého opomenutí. Jedná se však ve výsledku o vadu poměrně banální. Na základě provedených svědeckých výpovědí, kterými byla potvrzena zjištěná uvedená v úředních záznamech, má soud ve shodě se žalovaným za prokázané, že shora uvedené podmínky (druhá a pátá) nutné pro učinění závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu byly naplněny, přičemž ani další dílčí žalobní námitky nejsou v očích soudu způsobitelné věrohodností provedených důkazů otřást. Argumentuje-li žalobce, že výpověď policistů „*mohla být motivována obavou nad jejich kárným postihem, pakliže by těchto výzev neučinili či by nedostáli své povinnosti řádného vypracování záznamů*“, uvádí soud, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114). Je sice pravdou, že policistu nelze za nestranného svědka považovat automaticky a že skutečnost, že je – ať už negativně či pozitivně – motivován, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení, může vést k pochybnostem o jeho nedůvěryhodnosti (např. je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011,

č. j. 7 As 83/2010 - 63). V nyní projednávané věci však z ničeho nevyplývá, že by snad policisté postihem žalobce sledovali nějaký svůj profit, stejně jako ani to, že by snad před správními orgány vědomě vypověděli nepravdu o okolnostech incidentu z obavy před postihem za nedbale vykonanou silniční kontrolu. Lze tedy předpokládat jejich objektivitu v dané věci.

47. Rovněž ani ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu soud návrhu žalovaného na provedení důkazů nevyhověl. I ve vztahu k námitce týkající se naplnění podmínek nutných pro učinění závěru o spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu má soud za to, že výpovědi svědků zaznamenané na protokolech, které jsou součástí správního spisu, jsou zcela dostatečné pro to, aby si soud učinil úsudek o důvodnosti, resp. nedůvodnosti uplatněných námitek.

48. S ohledem na shora uvedené je žalobní bod nedůvodný.

Procesní práva žalobce

49. Konečně žalobce namítá, že správní orgány v řízení o přestupcích porušily jeho procesní práva. Vadu spatřuje zejména v tom, že mu správní orgán I. stupně neposkytl lhůtu jak k uplatnění návrhů na doplnění dokazování, tak k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, ačkoliv ji zástupce žalobce při ústním jednání dne 10. 2. 2023 požadoval, neboť žalobce nebyl ústnímu jednání osobně přítomen, a nebyl tedy s důkazy toho dne provedenými – svědeckými výpověďmi – obeznámen. Žalobce tak byl zkrácen na svých právech, která mu přísluší z titulu § 36 správního řádu.

50. Z protokolu o ústním jednání ze dne 10. 2. 2023 plyne, že správní orgán I. stupně uvedeného dne vyslechl předvolané svědky prap. K. nstržm. K.. Žalobce se jednání osobně neúčastnil, v jeho zastoupení byl přítomen pouze jeho zástupce. Po provedení důkazů svědeckými výpověďmi správní orgán I. stupně seznámil zástupce žalobce s podklady pro rozhodnutí. Zástupce žalobce se k podkladům nevyjádřil s tím, že se nechce vyjadřovat za žalobce, který se jednání neúčastnil, a požádal správní orgán I. stupně o poskytnutí lhůty k písemnému vyjádření a k případným návrhům na doplnění dokazování. Této žádosti správní orgán I. stupně nevyhověl a zástupce žalobce vyrozuměl o tom, že v nejbližší době bude ve věci vydáno rozhodnutí.

51. Podle § 36 odst. 1 správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“

52. Podle § 36 odst. 3 věty první části před středníkem správního řádu platí, že „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“

53. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS).

54. V nyní projednávané věci správní orgán I. stupně žalobci umožnil se s obsahem správního spisu po nashromáždění všech podkladů seznámit. Žalobce se se správním spisem seznámil prostřednictvím svého zástupce dne 10. 2. 2023 v rámci ústního jednání. Toho dne správní orgán I. stupně žalobci, resp. jeho zástupci umožnil, aby práva vyplývající ze shora

citovaných ustanovení uplatnil. Nerozhodné přitom je, že žalobce nebyl jednání osobně přítomen, neboť je jeho věcí, že se pro řízení nechal zastoupit. Z ničeho neplyne, že by správní orgán I. stupně byl snad povinen žalobci k žádosti jeho zástupce stanovit lhůtu pro písemné vyjádření a pro předložení dalších důkazů z důvodu neúčasti žalobce na ústním jednání. Nechtěl-li se zástupce žalobce vyjadřovat při ústním jednání k podkladům rozhodnutí a nechtěl-li bez předchozí konzultace se žalobcem navrhopvat k doplnění další důkazy, nemohl automaticky počítat s tím, že správní orgán I. stupně žádosti o stanovení lhůty vyhoví.

55. Současně však soud podotýká, že nehledě na to, že správní orgán I. stupně žádosti zástupce žalobce o stanovení lhůty pro podání písemného vyjádření a pro navrhování dalších důkazů nevyhověl, mohl žalobce svá procesní práva i tak neomezeně uplatňovat až do vydání prvostupňového rozhodnutí, ale posléze rovněž v řízení odvolacím. Jak ostatně uvedl k prakticky totožné otázce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 - 71, „[m]ěl-li by stěžovatel za to, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí či právu navrhnout důkazní prostředky, měl tyto své návrhy učinit spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. i později v řízení o odvolání.“ Žalobce se však k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil a ani žádné další důkazní prostředky nenavrl ani před vydáním prvostupňového rozhodnutí, ani v řízení odvolacím. Namísto toho se v odvolání omezil na pouhé tvrzení o porušení svých procesních práv, a stejně tak činí i nyní v žalobě.
56. S ohledem na shora uvedené je soud názoru, že řízení před správními orgány nebylo stíženou vadou spočívající v porušení § 36 správního řádu. Postup správního orgánu I. stupně nezkrátil žalobce na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhopvat důkazní prostředky, popř. činit jiné návrhy. Žalobní bod je proto nedůvodný.
57. S ohledem na výše uvedené má soud rovněž za nedůvodné v samém závěru žaloby vyslovené domněnky o tom, že „postup správních orgánů v sobě nese prvky svévole a zaujatosti vůči němu, to zejména s ohledem na neposkytnutí lhůt“, které měl dále přiživit žalovaný tím, že jedno ze žalobcových tvrzení označil za „lživé“. Použití takového termínu dle žalobce odporuje požadavku na slušnosti a zdvořilosti, kterou úřední osoby musí vůči účastníkům řízení zachovávat. Soud shrnuje, že v postupu správních orgánů žádné prvky svévole či zaujatosti neshledal. K porušení žalobcových procesních práv v řízení – jak soud shora vyložil – nedošlo a ani v celkovém přístupu správních orgánů a příslušných pověřených úředních osob k žalobci soud žádné náznaky tendenčního jednání nespátřuje. Označení tvrzení žalobce za „lživé“ ještě samo o sobě nevypovídá o zaujatosti, stejně jako ani to, že se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí dopustily některých dílčích nepřesností, popř. neobratných formulací.
58. Soud shrnuje, že v postupu správních orgánů neshledal žádné vady, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Samotné napadené rozhodnutí obsahuje odpovědi na žalobcem vznesené odvolací námitky, a jako takové je plně nepřezkoumatelné. Není tedy pravdou ani to, namítá-li žalobce závěrem v obecnosti, že napadené rozhodnutí postrádá řádné odůvodnění.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

59. Vzhledem k tomu, že žalobní bod je nedůvodný a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2023

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.
samosoudce